U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. H.,** zastoupeného Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem se sídlem Polská 15, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2011, čj. OAM-136/LE-BE02-BE03-2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2011, čj. 49 Az 45/2011 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Jiřího Ostrýta **se určuje** částkou 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 21. 7. 2011, čj. OAM-136/LE-BE02-BE03-2011, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 30. 9. 2011, čj. 49 Az 45/2011 - 20, zamítl.

3. Krajský soud přitakal žalovanému, že žalobce neuvedl ve správním řízení důvody, pro které lze žadateli podle § 12 zákona o azylu udělit mezinárodní ochranu. Tvrzení, že byl žalobce pronásledován rodinou ženy, s níž měl mimomanželský styk, nemůže být podle krajského soudu důvodem pro udělení azylu. Vyhrožování ze strany soukromých osob nijak nesouvisí s politickou činností žalobce ani s diskriminačními kritérii stanovenými v § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále soud podotkl, že žalobce se nedovolával udělení azylu podle jiných ustanovení tohoto zákona.

4. Bezprávné výhrůžky ze strany soukromých osob by podle krajského soudu mohly být důvodem pro udělení dočasné ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, pokud by z nich bylo možné dovodit hrozbu mučení či nelidského zacházení. Podmínkou pro takové hodnocení však je, že stát původu není zřetelně schopen nebo ochoten poskytnou žadateli ochranu, a že se žadatel této hrozbě nemůže vyhnout ani přemístěním svého bydliště v daném státě, případně je mu takové přemístění právně či fakticky znemožněno. Krajský soud na tomto místě žalovanému vytkl, že si žádným způsobem neověřil, jak alžírské státní orgány ve skutečnosti pohlížejí na tradiční ochranu cti rodiny spočívající v zavraždění osoby, která čest rodiny narušila. Tato vada řízení nicméně podle krajského soudu nezpůsobila nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť žalobce měl možnost se v rámci země původu přestěhovat, o což se ani nepokusil. S poukazem na to, že Alžírsko je druhým největším státem Afriky, označil soud za hypotetické a prakticky vyloučené tvrzení žalobce, že si jej příslušná rodina může najít kdekoliv v zemi původu. Soud také poznamenal, že z vyjádření žalobce nelze dovodit, že by mu v daném státě byla omezena svoboda pohybu. Krajský soud proto uzavřel, že skutečnosti tvrzené žalobcem nepředstavují vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. V návaznosti na vyslovené názory posoudil jako správný závěr žalovaného, že žalobce v žádosti neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 daného zákona nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a tohoto zákona.

5. Krajský soud rovněž přisvědčil žalovanému, že námitky týkající se neaktuálnosti zprávy o stavu lidských práv v Alžírsku měly být uplatněny již v průběhu správního řízení. V žalobě nebylo upřesněno, jaké skutečnosti z této zprávy považoval žalobce za překonané, proto soud shledal žalobní bod natolik neurčitým, že vyloučil možnost jeho konkrétního přezkumu. Pouze v obecné rovině označil za přirozené, že informace o situaci v cizí zemi nejsou zcela bezprostřední. Konečně podle krajského soudu z ničeho nevyplynulo, že by se situace v Alžírsku ohledně svobody pohybu osob měla v rozmezí jediného roku výrazně změnit.

III.

6. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

7. Stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného v části týkající se naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu nebylo řádně odůvodněno. Žalovaný se podle jeho názoru nezabýval tvrzením, že v případě návratu do vlasti je jeho život reálně ohrožen ze strany rodiny dívky, s níž měl mimomanželský poměr, a že vražda z důvodu rodinné cti je v Alžírsku státem tolerovaný způsob řešení jistých situací. Pokud žalovaný vyslovil, že takové potíže se soukromými osobami nelze považovat za vážnou újmu, stěžovatel zde spatřil rozpor s judikaturou Nejvyššího správního soudu a navíc takové konstatování nepovažoval za řádné odůvodnění. Přestože se otázce nebezpečí vážné újmy věnoval krajský soud, vzhledem k chybějícímu odůvodnění žalovaného mělo být podle názoru stěžovatele jeho rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušeno. Závěrem stěžovatel brojil proti názoru krajského soudu, že jeho problémy je možné vyřešit přestěhováním. Poukázal na to, že ¾ Alžírska tvoří neobyvatelná saharská poušť a trval na

tom, že rodina dívky jej snadno vyhledá kdekoliv v této zemi a on se nebude moci obrátit na státní orgány s žádostí o ochranu.

IV.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

9. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (veškerá rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná i na www.nssoud.cz), na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

10. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

11. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka. Rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS, vyslovil, že pokud krajský soud správně zruší rozhodnutí správního orgánu, ale výrok jeho rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení takové rozhodnutí krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. K uvedenému právnímu závěru rozšířený senát v usnesení ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007 - 87, č. 1926/2009 Sb. NSS, doplnil, že obdobné zásady činnosti přezkumného soudu popisované na vztahu mezi ním a krajským soudem při přezkumu rozhodnutí krajského soudu platí i ve vztahu mezi krajským soudem a žalovaným správním orgánem při přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedospěl k závěru, že by doplnění krajského soudu překročilo rámec vymezený citovanými rozhodnutími rozšířeného senátu, a to ani v kontextu poukazu stěžovatele na neobyvatelnost podstatné části území Alžírska. V posuzované věci lze poukázat také na to, že Nejvyšší správní soud není povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné (srov. rozsudek ze dne 19. 3. 2008, čj. 9 Azs 175/2007 - 49). Ani k takovému závěru však zdejší soud nedospěl. V kontextu okolností, za nichž stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu (po nelegálním pobytu na území ČR s falešnými doklady, kdy byl zadržen Policií a uvedl, že původně směřoval do Belgie, a poté, kdy Policie rozhodla o jeho správním vyhoštění), je možné připomenout i rozsudek tohoto soudu ze dne 11. 11. 2005, čj. 5 Azs 114/2005 - 51, dle kterého je poskytnutí azylu zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

12. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti, proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

13. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

14. Usnesením krajského soudu ze dne 19. 10. 2011, čj. 49 Az 45/2011 - 42, byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jiří Ostrýt; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát podáním ze dne 9. 1. 2012 předložil soudu vyúčtování odměny za poskytnuté úkony právních služeb dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve kterém požadoval odměnu za jeden úkon právní služby a náhradu hotových výdajů. Současně také doložil potvrzení o tom, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud tedy ustanovenému advokátovi určil dle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu odměnu ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání doplnění kasační stížnosti), dále ve smyslu § 13 odst. 3 advokátního tarifu také režijní paušál ve výši 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 20 % z přiznané odměny za zastupování, tj. 480 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tedy částka náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti činí 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. ledna 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu